

Το «αμερικάνικο όνειρο» για κοσμοκρατορία, εφιάλτης για κράτη, έθνη και λαούς

του *Ανδρέα Μπίστη*,
Δημοσιογράφου

«... υιοθετήθηκε πριν λίγες μέρες από την ομάδα των οκτώ πλουσιότερων χωρών (ΗΠΑ, Καναδάς, Ιαπωνία, Γερμανία, Αγγλία, Γαλλία, Ιταλία, Ρωσία), γνωστή και ως G8, ένα νέο σχέδιο ειρήνευσης, πάνω στη βάση που εισηγήθηκε η γερμανική πλευρά. Το σχέδιο του G8 επέφερε ουσιαστικές τροποποιήσεις σε εκείνα ακριβώς τα σημεία της συμφωνίας του Ραμπουγέ που είχε απορρίψει το Βελιγράδι και στάθηκαν αφορμή για την έναρξη της Νατοϊκής επίθεσης.

Τα σημεία αυτά είναι:

1. Ο σχηματισμός διεθνούς δύναμης υπό την αιγίδα του ΟΗΕ (και όχι πλέον αποκλειστικά Νατοϊκής, εκτός ελέγχου του ΟΗΕ, όπως προνοούσε η συμφωνία του Ραμπουγέ καθ' υπαγόρευση των ΗΠΑ), για την επιτήρηση μιας συμφωνίας ειρήνης στο Κοσσυφοπέδιο.

2. Η διεθνής αυτή δύναμη θα κινείται μόνο στο Κοσσυφοπέδιο. (Και όχι σε ολόκληρο το χερσαίο και εναέριο

χώρο της Γιουγκοσλαβίας – και μάλιστα ανεξέλεγκτα –, όπως απαιτούσε η συμφωνία του Ραμπουγέ, καταλύοντας στην ουσία κάθε έννοια ανεξαρτησίας και κυριαρχίας της Γιουγκοσλαβίας).

3. Δεν υπάρχει πλέον καμία αναφορά σε διεξαγωγή δημοψηφίσματος μετά την πάροδο 3 ετών στο Κοσσυφοπέδιο (όπως, αντίθετα, πρόβλεπε η συμφωνία του Ραμπουγέ, κρατώντας ανοιχτό το δρόμο για την απόσχιση της επαρχίας αυτής από τη Γιουγκοσλαβία).

Με αυτό τον ελιγμό αναδίπλωσης επετεύχθηκαν 3 στόχοι:

α. Απορροφήθηκαν οι γερμανικές διαφοροποιήσεις, όπως επίσης και εκείνες της Ιταλίας και της Ελλάδας, και ενισχύθηκε η κλονισμένη συνοχή του ΝΑΤΟ.

β. Αμβλύθηκαν οι αντιδράσεις της Μόσχας και επαναρυμουλκήθηκε προς τον πόλο του ΝΑΤΟ η Ρωσία. Με δέλεαρ μάλιστα την υπόσχεση για τη χορήγηση δανείου 4,5 δισ. δολλαρίων από το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, που

επίμονα ζητούσε από καιρό ο Γιέλτσιν, προχώρησε στην καθάρση και αποπομπή του Πρωθυπουργού Πριμακώφ, στο σχηματισμό νέας κυβέρνησης και στην ανάδειξη του ανθρώπου των πετρελαίων και φιλοδυτικού Τσερνομίρτιν ως ειδικού απεσταλμένου της Ρωσίας στο Γιουγκοσλαβικό, ο οποίος και ανέλαβε το ρόλο «γραμματοκομιστή» του σχεδίου του G8 προς το Βελιγράδι.

γ. Έγινε ακόμη πιο ασφυκτική η πολιτική απομόνωση της Γιουγκοσλαβίας.

Ότι αυτή πάντως η ενέργεια δεν ήταν αποφασιστικό βήμα προς την ειρήνη αλλά ένας τακτικός ελιγμός, για να αποσπασθεί νέα διεθνής ανοχή για την παράταση των επιδρομών, φάνηκε αμέσως.

Οι Νατοϊκές επιθέσεις κλιμακώθηκαν. Άγγιξαν τα όρια ρεκόρ των 500-600 επιδρομών την ημέρα. Η καθημερινή ζωή για τη Γιουγκοσλαβία και τους κατοίκους της έγινε μια πραγματική «κόλαση», όπως ακριβώς είχε προειδοποιήσει απειλητικά ο ανεκδιήγητος εκπρόσωπος του NATO κ. Σέι. Τα «λάθη» πολλαπλασιάστηκαν. Χτυπήθηκε ακόμη και η Πρεσβεία της Κίνας στο Βελιγράδι. Η αγριανθρωπία και η βαρβαρότητα των Νατοϊκών ξεπέρασε κάθε προηγούμενο ιστορικό όριο εγκλημάτων πολέμου, καθώς πλέον τώρα στόχος έγινε και το υδροηλεκτρικό δίκτυο της χώρας. Είναι φανερό πως το σχέδιο του G8, ενώ θα μπορούσε να προσφέρει διέξοδο, χρησιμοποιείται από τον Κλίντον και το NATO σαν εργαλείο για την πλήρη συντριβή της Γιουγκοσλαβίας και το τσάκισμα των αντιστάσεων του λαού της, αφήνοντάς τον χωρίς νερό και φως».

«... κάτι άλλο παίζεται σ' αυτό το βρώμικο πόλεμο.

Και αυτό το κάτι άλλο δεν είναι τίποτε διαφορετικό από την διακηρυγμένη επιθυμία των ΗΠΑ να επιβάλουν την κυριαρχία τους σ' ολόκληρο τον πλανήτη. Μια κοσμοκρατορία που, για να επιβληθεί, πρέπει να κυριαρχήσει σ' ολόκληρη τη Βαλκανική, για να διασφαλισθεί ο απόλυτος έλεγχος των οδών μεταφοράς των πετρελαίων Μ. Ανατολής και Κασπίας προς τη Δύση και τις ΗΠΑ.

Ο απόλυτος αμερικανικός έλεγχος επάνω στα μεγαλύτερα ως τώρα γνωστά ενεργειακά αποθέματα της γης και η ασφαλής ροή τους, βγάζει έξω από το παιχνίδι της διεκδίκησης της παγκόσμιας ηγεμονίας Ευρωπαίους, Γιαπωνέζους και Ρώσους ανταγωνιστές, τους θέτει σε μειονεκτική κατάσταση ενεργειακής ομηρίας, ενώ προσφέρει στις ΗΠΑ το πλεονέκτημα να στηρίξουν ακριβώς σ' αυτή την ενεργειακή υπεροχή τη δυνατότητα να υλοποιήσουν τις πλανηταρχικές τους επιδιώξεις.

Ο γεωγραφικός όγκος των Βαλκανίων αποτελεί το φυσικό εμπόδιο που φράζει την κάθοδο στο Νότο, προς τη Μεσόγειο, μιας ισχυρής οικονομικής δύναμης όπως η Γερμανία. Κλείνει το δρόμο προς τις θερμές θάλασσες για τη Ρωσία. Την περιορίζει στην Ασία. Γι' αυτό ήταν αναγκαία η διάλυση της πρώην ενιαίας Γιουγκοσλαβίας. Γι' αυτό δημιουργήθηκαν μια σειρά λιλιπούτειων νέων κρατών, που σήμερα έχουν ουσιαστικά μετατραπεί σε Αμερικανο-Νατοϊκά προτεκτοράτα, κατά κύριο λόγο. Γι' αυτό είναι αναγκαίο το παραπέρα ξεπάτωμα της Σερβίας, με

την απόσχιση του Κοσσυφοπεδίου σήμερα, του Μαυροβουνίου και της Βοϊβοδίνης αύριο.

Η ίδια επιθυμία επιβολής της αμερικανικής επικυριαρχίας στη Ν. Αν. Μεσόγειο είναι που τροφοδοτεί την ένταση στο Αιγαίο και την Κύπρο, όπου, υποθάλποντας την επιθετικότητα της τουρκικής στρατοκρατίας, η Ουάσινγκτον επιδιώκει να επιβάλει τα σχέδιά της εμφανιζόμενη σαν «αμερόληπτος» μεσολαβητής μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας. Μόνον έτσι, μέσα από ποταμούς αίματος, διαμελισμούς κρατών με την υποδαύλιση εθνικιστικών συγκρούσεων και φοβερές ανθρωποσφαγές, μπορεί να επιβληθεί αυτό που αποκαλείται «Νέα Τάξη Πραγμάτων» στον κόσμο».

«Υπάρχει όμως ένα τελευταίο ερώτημα, που πολύ συχνά προβλήθηκε από διάφορες πλευρές όλες αυτές τις ταραγμένες μέρες του πολέμου, χωρίς να απαντιέται πάντοτε ικανοποιητικά. Πώς και γιατί οι κυβερνήσεις των χωρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, και μάλιστα 12 στις 15 από αυτές κεντροαριστερής υποτίθεται κατεύθυνσης, έφθασαν να προσθέσουν και τη δική τους υπογραφή πλάι σ' εκείνη των ΗΠΑ, προκειμένου να εξαπολυθεί αυτή η διεθνής παράνομη, βάρβαρη και εγκληματική επίθεση του NATO κατά της Γιουγκοσλαβίας;

Δεν αντιλαμβάνονται, αναρωτιούνται ορισμένοι, ότι έτσι πλήττεται ο αυτόνομος ρόλος της Ε.Ε. διεθνώς; Δεν αντιλαμβάνονται ότι με αυτή τους την ευθυγράμμιση πλήττονται ακόμη και οικονομικά, αν κρίνει κανείς από την κατρακύλα του «Ευρώ», που έχει χάσει σ' αυτό το διάστημα το 12% περίπου της αξίας του συγκριτικά με το δολλάριο;

Κατ' αρχήν, η Ευρωπαϊκή Αυτοδυναμία αυτοϋπονομεύθηκε από τη στιγμή που οι «15» δέχθηκαν να μην συγκροτήσουν μια δική τους αυτοτελή αμυντική δομή και υπέκυψαν στις αμερικανικές πιέσεις, να υπαχθεί αυτή στο NATO ως ευρωπαϊκός του πυλώνας. Η προσυπογραφή του συμφώνου του Νέου NATO τον Απρίλη στην Ουάσινγκτον, εκφράζει αυτή ακριβώς την αναγνώριση της αμερικανικής στρατιωτικής ηγεμονίας πάνω στην Ευρώπη. Η Ε.Ε. μπορεί να είναι ένας οικονομικός και εμπορικός γίγαντας, αλλά εξακολουθεί να παραμένει ένας στρατιωτικός νάνος απέναντι στη συντριπτική υπεροπλία των ΗΠΑ».

«Και σήμερα, οι Ευρωπαίοι ηγέτες γνωρίζουν πολύ καλά τις κοσμοκρατορικές φιλοδοξίες των ΗΠΑ. Όπως επίσης φοβούνται το τρομακτικό τους οπλοστάσιο. Ίσως και να θέλουν ανομολόγητα αυτό να στραφεί κατά της Ρωσίας, που, παρά την οικονομική της παρακμή, παραμένει μια πυρηνική υπερδύναμη. Αργότερα, ακόμη και ενάντια στην Κίνα. Και πάντως καθώς οι Ευρωπαίοι ηγέτες βομβαρδίζουν σήμερα χέρι-χέρι με τους Αμερικανούς τη Γιουγκοσλαβία και το Ιράκ – αύριο ποιος ξέρει που αλλού; – δείχνουν να βολεύονται με τη χρήση των δομών του NATO, για να ικανοποιήσουν και οι ίδιοι το νεοαποικιοκρατικό ρεβανσισμό τους. Να πάρουν πίσω όσες περισσότερες μπορούν από τις αποικίες που έχασαν σ' αυτό τον αιώνα στα Βαλκάνια, στη Μ. Ανατολή ή στην Ασία».